

DR. BRUCE GREYSON

Azután - egy orvos felfedezései arról, hogy mit árulnak el a halálközeli élmények az életről és azon túlról ¹

Összefoglalás ♦ „Azután - egy orvos felfedezései arról, hogy mit árulnak el a halálközeli élmények az életről és azon túlról” című könyvében a halálközeli élmények egyik vezető szakértője osztja meg a halálközeli élmények tanulmányozása során közel fél évszázad alatt szerzett tapasztalatait.

Kulcsszavak: klinikai halál, halálközeli élmény, testen kívüli élmény, HKÉ

Summary ♦ *In After: A Doctor Explores What Near-Death Experiences Reveal About Life and Beyond, one of the world's leading experts on near-death experiences shares the lessons he has learned over nearly a half century of studying near-death experiences.*

Keywords: clinical death, near-death experience, out-of-body experience, NDE

A fordító előszava

„... and they lived happily ever after” olvashatjuk az angol nyelvű tündérmesék végén, ami a magyar fordításokban így jelenik meg: „és azután boldogan éltek, amíg meg nem haltak”, ugyanakkor, ha szó szerint fordítjuk, akkor az „ever after” azt jelenti, hogy mindörökké... Mindenesetre Dr. Bruce Greyson az ebben a kifejezésben szereplő „After” (Azután) címet adta igen gazdag életművét áttekintő, 2021-ben kiadott könyvének.

¹ A magyar fordítás az kiadó engedélyével készült, az alábbi könyv részleteit tartalmazza: Dr. Bruce Greyson: After: A Doctor Explores What Near-Death Experiences Reveal about Life and Beyond - St. Martin's Press ebook 2021. <https://us.macmillan.com/books/9781250263032/after>
Fordította: Dr. Magyary István

Részletek a könyv bevezetőjéből

Ötven évvel ezelőtt egy nőbeteg, aki éppen megpróbálta megölni magát, olyasmit mondott nekem, ami megkérdőjelezte mindazt, amit addig tudni véltem a tudatról, az agyról és arról, hogy kik is vagyunk mi valójában.

Éppen ebédeltem és már majdnem sikerült bekapnom egy falat spagettit, amikor az övemem hirtelen megszólalt a csipogó, mire én kiejtettem a villát a kezemből. A váratlan csipogás megijesztett, mert éppen a tálcám és a szalvétatartó közé kitámasztott sürgősségi pszichiátriai kézikönyvre koncentráltam. A lehulló villa a tányéromon csattant és a paradicsomszószt ráfröccsent a kinyitott könyvre. Igyekeztem kikapcsolni a csipogót és közben észrevettem, hogy a nyakkendőmre is jutott egy adag spagetti szósz. Az orrom alatt morgolódva egy nedves szalvétával szerettem volna letörölni a foltot, ami ettől már kevésbé volt piros, viszont egyre nagyobb lett. Még csak alig néhány hónapja végeztem az orvosi egyetemen és kétségbeesetten próbáltam profibbnak tűnni, mint amilyennek valójában éreztem magam...

Odasétáltam a büfé falán lévő telefonhoz és tárcsáztam a csipogóm kijelzőjén látott számot. A sürgősségi osztályra ugyanis felvettek egy beteget, aki túladagolta magát és a kollégiumi szobatársa már várt, hogy beszélhessen velem. Nem akartam időt veszíteni azzal, hogy keresztülmegyek a parkolón, az ügyeleti szobába, ahol a váltóruhám volt, így hát felvettem a székem háttámlájáról a fehér köpenyemet és begomboltam, hogy elrejtsem a nyakkendőmön lévő foltot, majd lementem a sürgősségre, ahol az első dolgom az volt, hogy elolvastam a felvételes nővér jegyzeteit.

Holly, akit kollégiumi szobatársa hozott be a kórházba az egyetem elsőéves hallgatója volt. Szobatársa a folyosó végén a hozzátartozóknak fenntartott társalgóban várt rám. A nővér és a rezidens orvos feljegyzései szerint Holly állapota bár stabil volt, de még nem tért magához. A 4-es vizsgálóban aludt, ahol egy ápoló vigyázott rá, ami egyébként rutinszerű óvintézkedés pszichiátriai betegek esetén a sürgősségin. Egy hordágyon fekve találtam, kórházi ruhában, kanüllel a karjában.

Gyengéden Holly karjára tettem a kezem és a nevére szólítottam, de nem reagált. Az ápolóhoz fordultam és megkérdeztem, látta-e esetleg, hogy Holly kinyitotta a szemét vagy hallotta-e beszélni. Megrázta a fejét. "Egész idő alatt eszméletlen volt" - mondta.

Közelebb hajoltam Hollyhoz, hogy megvizsgáljam. Légzése lassú, de szabályos volt, és nem volt alkoholszaga. Feltételeztem, hogy valamilyen gyógyszer túladagolása miatt alszik ilyen mélyen.

Elköszöntem az ápolótól és elindultam a folyosó túlsó végén lévő társalgó felé. Holly szobatársa, Susan éppen fel-alá járkált a szobában, amikor beléptem. Az ablaktalan szoba nem

volt légkondicionálva és izzadni kezdtem a virginiai nyárvégi hőségben. Kicsit közelebb húztam az álló ventilátort és kigomboltam a köpenyemet.

"Helyesen cselekedett, Susan, hogy behozta Hollyt a sürgősségre" - mondtam. "Elmondaná, hogy pontosan mi is történt?"

"Amikor hazaértem egy késő délutáni óráról" - mondta – "Hollyt ájultan találtam az ágyán. Kiabáltam és rázogattam, de nem tudtam felébreszteni. Felhívtam a kollégiumi nevelőt, ő pedig hívta a mentőket, akik ide szállították, én pedig a kocsimmal követtem őket."

Amikor másnap kora reggel egy jó éjszakai alvástól és egy váltás ruhától felfrissülve beléptem az intenzív osztályra, a nővérpultnál lévő állványon Holly kórlapját kerestem. Az egyik nővér éppen beleírt, majd felnézve ezt kérdezte: "A pszichiátriáról jött?"

Bólintottam. "Dr. Greyson vagyok."

"Holly már magához tért. Beszélhet vele, bár még mindig elég álmos" - mondta a nővér.

Odasétáltam Holly szobájához és bekopogtam az ajtón. Most már cső volt az orrában és a karjában is, és a szívmonitor vezetékei egy képernyőre voltak csatlakoztatva az ágya fölött. Behúztam magam mögött a függönyt az ágya körül és halkán a nevéen szólítottam. Kinyitotta az egyik szemét és bólintott.

"Holly, Dr. Greyson vagyok" - mondtam. "A pszichiátriai teamből."

Lehunyta a szemét és ismét bólintott. Néhány másodperc múlva halkán motyogta, kissé akadozva:

"Tudom, hogy kicsoda Ön. Emlékszem még tegnap estéről."

Szünetet tartottam, gondolatban lejátszottam az előző esti találkozásunkat.

"Nekem úgy tűnt a sürgősségin, mintha mélyen aludt volna tegnap este" - mondtam. "Nem gondoltam, hogy lát engem."

Még mindig csukott szemmel, halkán motyogta: "A szobámban nem is, de láttam, hogy Susannal beszélget a kanapén ülve".

Ez bizony mellbe vágott... Kizárt, hogy látott vagy hallott volna minket beszélgetni a folyosó túlsó végén. Azon tűnődtem, lehet, hogy nem én vagyok az első látogatója a sürgősségin... Vajon kitalálhatta-e bárhogy, hogy hol beszélgettem Susannal...

"Talán a személyzet mondta, hogy tegnap este beszéltem Susannal?" - kérdeztem

"Nem" - mondta most már tisztábban. "*Láttam* magát."

"Csíkos nyakkendőt viselt, amin piros folt volt" - mondta határozottan.

Lassan előrehajoltam..., és azon tűnődtem, vajon jól hallottam-e, amit mondott.

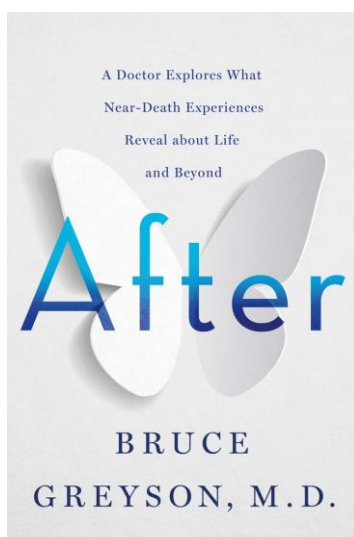
"Mit...?" Mondtam, és alig tudtam megformálni a szót.

"Egy csíkos nyakkendőt viselt, amin piros folt volt" - ismételte meg, rám meredve. Ezután hiba nélkül megismételte a Susannal folytatott beszélgetésünket, az összes kérdésemet és Susan válaszait, Susan járkálásával és a ventilátor mozgásával együtt. Felállt a szőr a hátamon és libabőrös lettem. Nem tudhatta mindezt. Talán sejtette, hogy milyen kérdéseket fogok valószínűleg feltenni...

Ez évekkel azelőtt történt, hogy az angol nyelvű világban bárki is ismerte volna a "halálközeli élmény" kifejezést. Megdöbbenett ez az eset, mert nem tudtam megmagyarázni. Csak annyit tehettem, hogy elraktároztam ezeket a kérdéseket az elmém mélyén...

Az elmúlt fél évszázadban próbáltam megérteni, hogyan tudhatott Holly arról a spagetti foltról. Korábbi a neveltetésem vagy a tudományos képzésem során addig a pontig semmi sem készített fel arra, hogy ilyen frontális támadást intézzek a világnézetem ellen. Engem egy szkeptikus apa nevelt fel, akinek az élete a kémia volt és az ő példáját követve vágtam bele a saját karrierembe, mint igazi mainstream tudós. Akadémiai pszichiáterként több mint száz tudományos cikket publikáltam lektorált orvosi folyóiratokban.

A Virginiai Egyetem pszichiátriai sürgősségi osztályának igazgatója lettem, amikor Raymond Moody 1976-ban megkezdte ottani tanulmányait. Amikor Raymond *Life After Life* (Élet az élet után) című könyve - az első angol nyelvű könyv, amelyben a "halálközeli élmény" kifejezést és az NDE (HKÉ) rövidítést használta - meglepetésszerűen bestsellerré vált, hamar elárasztották az ilyen élményeket átélt olvasók levelei. Gyakornokként nem volt ideje arra, hogy válaszoljon ezekre a levelekre, ezért hozzám fordult segítségért, mint a sürgősségi osztályon dolgozó gyakorlatvezetőjéhez. És akkor meglepődve tapasztaltam, hogy Holly HKÉ-je, amely engem is ledöbbenett, egyáltalán nem egyedi eset. Raymond más betegekkel is készített interjúkat, akik azt állították, hogy elhagyták a testüket és megfigyelték, mi történik másol, miközben közel voltak a halálhoz.

A szerző:

Dr. Bruce Greyson

Dr. Bruce Greyson a Virginiai Egyetem pszichiátriai és ideg- és viselkedéstudományi professzor emeritusa. Korábban a Michigani Egyetem és a Connecticuti Egyetem orvosi karán dolgozott, ahol a pszichiátria klinikai vezetője volt. Társalapítója volt az International Association for Near-Death Studies (IANDS) nevű szervezetnek, amely támogatja és elősegíti az ilyen élmények kutatását és 27 éven át szerkesztette a Journal of Near-Death Studies című folyóiratot, az egyetlen tudományos folyóiratot, amely a halálközeli kutatással foglalkozik. (forrás: <https://www.brucegreyson.com/about/>)

Fordította:

Dr. Magyary István

habilitált egyetemi adjunktus

PTE KPVK

Alkalmazott Ontológiai Kutatócsoport

magyary.istvan@pte.hu